

EL DEUTE CONTRET AMB JUBA I CADASCÚN DELS COMBATENTS IRAQUIANS

JM Álvarez

Resumen Latinoamericano núm. 92

A finals del 2006 el diari Al Quds Al Arabi va publicar la notícia de la creació del Front Polític Unificat de la Resistència Iraquià, després de l'acord assolit entre diverses organitzacions polítiques i militars que combaten a l'exèrcit d'Estats Units i dels seus col·laboradors. El mes passat, una vintena d'aquests grups es reuniren en una zona alliberada de Bagdad i decidiren ampliar les seves files a tots els que desitgin integrar-se al Front. Aquesta és una bona notícia pels qui enfronten a l'imperialisme, la falsa democràcia burgesa i la seva globalització neoliberal-feixista.

Existeix un cert recel sobre la resistència iraquiana, derivat de les connotacions religioses inherents a la majoria de pobles àrabs. La Insurgència és fonamentalment laica, encara que també existeixin grups religiosos en el seu sí, que no tenen res a veure amb aquestes altres fraccions, parides per la civilitzada democràcia occidental, que provoquen atemptats indiscriminats. Darrere d'aquests crims contra la població civil innocent, s'entreveu la mà negra dels serveis d'intel·ligència d'Estats Units (ja actuaren així a Vietnam) i d'Israel, que intenten fracturar la societat i l'Estat iraquian. La Insurgència denuncia constantment els assassinats de la violència sectària, encoratjats per Estats Units, i se centra en objectius militars amb l'objectiu d'aconseguir un Iraq unificat, lliure de tropes estrangeres i titelles servils.

Les circumstàncies en les que es desenvolupa la resistència a Iraq tenen tints èpics, i supera a la que es desenvolupà a Vietnam. Durant aquella guerra, el context mundial era diferent. Actualment no existeix una potència, com l'extinta Unió Soviètica, que pugui compensar el poder militar d'Estats Units i ajudar materialment als moviments de resistència. Si considerem que els patriotes iraquians s'enfronten a la major força militar de tota la història de la Humanitat, amb un desenvolupament tecnològic infinitament superior al d'aleshores, resulta evident que els guerrillers iraquians estan provocant un desajust polític i militar a l'Imperi, que excedeix al ocasionat pels seus homònims vietnamites.

Tot i que el Pentàgon tracti d'ocultar informació sobre el número de les seves baixes a Iraq manipulant a la opinió pública, la realitat és molt diferent. És estrany el dia que no es produeixen víctimes en el seu exèrcit. Com que la censura absoluta és difícil d'aconseguir, també recorre al engany imputant un elevat nombre de baixes al "foc amic" o a accidents, en detriment de les que es reporten en combat. Tot i aquestes tripijocs, alts càrrecs militars reconeixen la seva frustració per la situació actual i diaris com *The New York Times* entonen el cant del cigne de la derrota militar, i carreguen les tintes contra George Bush.

Les conseqüències del desgast que sofreix l'Imperi a Iraq estan a la vista. Washington es troba tant lligat de mans que no disposa de soldats suficients per a involucrar-se en un altre conflicte. De no ser així, Iran ja hauria estat agredit i el pla ideat per atacar a aquest país no estaria aplaçant-se contínuament. Per les mateixes raons, els estrategues nordamericans no es debatrien en el dubte de dur-ho a terme utilitzant armes tàctiques nuclears o executar-ho de forma "clàssica". Un atac amb armes nuclears, a més d'una demostració de poder, podria ser interpretat també com un símptoma de debilitat brutal. A Afganistan, Estats Units aporta el major nombre de soldats, però els seus "aliats" no mostren excessiu entusiasme en augmentar els seus a causa de la creixent activitat dels talibans, afavorits pel deteriorament que sofreixen els estadunidencs a Iraq. Inclús el que diu ser president d'Afganistan, Hamid Karzai -conegut com "l'alcalde de Kabul"- ha convidat als talibans a formar del Govern a canvi d'un alto al foc.

La negativa d'Estats Units a retirar-se d'Iraq (saben que el Govern titella seria aniquilat en poc temps) exaspera a les famílies dels soldats estadunidencs que el passat 15 de setembre marxaren, per desenes de milers, des de la Casa Blanca fins al Capitoli en una protesta que culminà amb incidents i detencions de veterans de la guerra, familiars, soldats en actiu, i inclús veterans de Vietnam que demandaven la fi de la ocupació. La desobediència civil és la temible espasa de Damocles que pot tallar el cap del Govern de Bush, i els que el succeeixin, sobretot si tenim en compte que la ferotge resistència iraquiana, ha deixat en ridícul al president nordamericà quan, fa quatre anys, afirmà estúpidaament que havia guanyat la guerra, i el seu exèrcit estava llest per a intervenir a Pakistan, Filipines i el corn d'Àfrica.

Si la Insurgència no existís, estariem parlant de nous genocidis a Orient Mitjà i altres llocs del món. La situació de Rússia i Xina seria més dèbil, els processos de Venezuela, Bolívia i Equador -revolucions nacionalistes contràries al liberalisme, que aspiren a aconseguir la sobirania política i econòmica, el què no és poc en aquests temps- estarien contra les cordes i no en creixement tot i els obstacles, i a la Unió Europea països com França (els exabruptes de "l'amic americà" Sarkozy no superen el llindar de la retòrica bel·licista) i Alemanya, haurien hagut d'adoptar postures dòcils aparcant, momentàniament, la seva competència amb Estats Units pel control dels recursos del planeta, i recordem que dita competència, genera contradiccions que, al aguditzar-se, enforteixen les posicions revolucionàries.

El deute que els antiimperialistes -siguin nacionalistes que pugnen per lliurar-se del jou del Primer Món, anarquistes, comunistes i progressistes en general- tenen contret amb la Insurgència és impagable, perquè el seu titànic esforç afavoreix a altres pobles i nacions. La legitimitat de tota resistència antiimperialista és inobjectable, així com la lluita armada necessària per a combatre qualsevol ocupació estrangera, imposada per la força. La seva llicitud emana del poble que nodreix, consola i dona refugi a la mateixa perquè en forma part. Desterrem vells prejudicis, utilitzats per les dictadures burgeses per a distorsionar el veritable sentit de la lluita patriòtica iraquiana.

Juba, el franc tirador iraquiana, és sinònim de resistència. Parlen d'ell en tercera persona, però no existeix com a tal perquè, en definitiva, Juba és la Insurgència. Aprenem a ser antiimperialistes per a saldar el deute adquirit amb ell. La seva lluita és la nostra lluita.